

Mál nr. 70/2015
M og
vátryggingafélagið V v/ ábyrgðartryggingar S.

Slys á skíðasvæði 2. febrúar 2013.

Gögn.

1. Málskot móttækið 18. febrúar 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 20. mars 2015 ásamt gögnum.
3. Bréf lögmanns M dags. 14. apríl 2015.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M hafi verið við skíðaiðkun 2. febrúar 2013 á svæði sem S rekur í Bökkvisstaðafjalli á Dalvík. M ákvað að renna sér af skíðasvæði í fjallinu sjálfu niður að bílastæði við skíðaskála S. Í málinu virðist ekki vera ágreiningur um hvaða leið M skíðaði eða þar sem hún hafi komið niður hafi leiðir skíðamanna verið að hluta varðar með öryggisneti. M varð hins vegar fyrir líkamstjóni þegar hún skíðaði til hliðar við umrætt net og fram að stalli við bílastæðið. Þar sem M fór fram af stallinum var ekki hins vegar ekki öryggisnet og kveðst M ekki hafa séð að hún hafi verið að fara fram af fyrr en of seint.

M telur að S beri skaðabótaábyrgð á líkamstjóni sínu með því að hafa vanrækt að vara við stalli þeim sem M fór fram af, t.d. með öryggisneti. M kveðst hafa verið allan tímann á leið sem hafði verið troðin og þannig hafi hún mátt ætla að leiðin hafi verið ætluð til skíðaiðkunar. Leið M á bílastæði við skíðaskála hafi verið eðlileg og það hefði mátt búast við því að gestir skíðasvæðisins færu úr fjallinu og niður að bíl sínum eftir skíðaiðkun. Þess vegna hafi verið brýnt að vara við öllum hættum á skíðasvæðinu en ekki bara hluta þeirra. Einnig bendir M á að forsvarsmönnum S hafi verið kunnugt um líkamstjón hennar þegar það varð en þrátt fyrir það hafi ekki verið gerðar ráðstafanir til að tryggja sönnun um aðstæður, t.d. með því að kalla til lögreglu eða að taka myndi, heldur farið í það strax að ryðja umræddum stalli í burtu. S verði að bera hallann af sönnunarskortum um aðstæður þess vegna og vísar M til dómafordæma máli sínu til stuðnings. M vísar einnig til nýlegra mynda af skíðasvæðinu sem sýna að S hefur ekki rutt til snjó í sambærilegan stall aftur. Það styðji einnig við röksemdir M um að aðstæður, eins og þær voru 2. febrúar 2013, hafi verið hættulegar.

V telur fyrir hönd S að ekki sé sýnt fram á að skilyrði skaðabótaábyrgðar sé fyrir hendi hjá S vegna aðbúnaðar á skíðasvæðinu. Ekki liggi fyrir sérstök sönnunargögn um aðstæður og hafi M auk þess verið að skíða fyrir utan hefðbundna skíðaleið þegar tjón varð. Stallur sá sem M skíðaði niður af hafi komið til vegna snjóruðnings af bílastæði og hafi verið um 0,8 m á hæð og aflíðandi niður. V bendir á að skv. upplýsingum frá S hafi aðstæður verið með þessum hætti í um tvo mánuði og það hafi M mátt vita, en hún sé gjörkunnug aðstæðum. Einnig bendir V á að ógjörningur sé að varða allar leiðir með neti á skíðasvæði sem þessu og að skíðamenn verði alltaf að sýna aðgát. Einnig mótmælir V því að vanrækt hafi verið að setja öryggisnet á þann stað sem tjón M varð þar sem þar hafi verið komið út fyrir troðna leið og leið sem almennt var skíðuð.

Álit.

Í málinu liggur fyrir að M varð fyrir líkamstjóni þegar hún kveðst hafa skíðað niður af stalli sem var á skíðasvæði í umsjá S. Ágreiningur er um hvort umræddur stallur hafi verið innan hefðbundinnar troðinnar skíðaleiðar eða fyrir utan hana auk þess sem það liggja ekki fyrir staðfestar upplýsingar um hversu hár stallurinn var á tjónsdegi. Í ljósi aðstæðna og verulegs líkamstjóns M, sem var ljóst strax á vettvangi, verður að telja að það hafi staðið S nær að tryggja sér sönnun um aðstæður á vettvangi og ber því S hallann af því að hafa rutt stallinum í burtu án

Þess að láta rannsaka frekar aðstæður og mögulega orsök líkamstjóns M. Með hliðsjón af lýsingu M af vettvangi verður að telja að hún hafi verið á troðinni skíðaleið þegar tjónið varð og verður að gera þær kröfur til S að augljósar hættur séu merktar eða varðar á slíkum leiðum á opnu skíðasvæði. Með því að hafa öryggisnet á hluta svæðis en ekki alla leið að umræddum stalli máttu skíðaiðkendur ætla að ekki væri um viðlíka aðstæður að ræða, þó ekki væri um að ræða algengustu skíðaleiðina að bílastæðinu. Verður því S talið bera skaðabótaábyrgð á líkamstjóni M.

Þegar litið er til þeirrar niðurstöðu verður þó einnig að líta til þess hvort M sjálf hafi sýnt gáleysi við skíðaiðkun sína. Verður þá litið til þess að almennt verði skíðaiðkendur að sýna aðgát og geti ekki búist við að á leið þeirra verði ekki einhverjar misfellur, sérstaklega þegar skíðað er niður að bílastæði eða viðlíka áfangastað. Telst M heldur ekki hafa sýnt nægilega aðgát við skíðaiðkun sína, en af gögnum málsins má ráða að veðuraðstæður hafi verið þannig að nægt útsýni hafi verið framundan. Með vísan til atvika allra er rétt að M beri þriðjung tjóns síns sjálf vegna meðábyrgðar.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu S hjá V vegna líkamstjóns en ber þriðjung tjóns síns sjálf.

Reykjavík 30. apríl 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.